

komme til en Forstaaelse, har man i det andet Ting ment at kunne affatte Paragraffen saaledes: „Til ved Omrejse at drive Handelsforretning, jfr. §§ 1 og 2, for udenlandsk Regning udkræves for Personer, som ere bosiddende her i Riget, Adgangsbevis, med Hensyn til hvilket de i § 4 givne Regler komme til Anvendelse, dog saaledes, at Adgangsbevisets Gyldighedsfrist stedse er eet Aar fra dets Udstedelse, at den Betaling, der vil være at erlægge for Adgangsbeviset, er 160 Kr. for det første og 80 Kr. for hvert følgende Firma, for hvilket den paagældende vil kunne afslutte Forretning, og at de i § 4, 1ste Stykke, paabudte Oplysninger om den repræsenteredes Handelsberettigelse ville være at afgive for Toldvæsenet paa den handelsrejsendes Hjemsted.“ Det er i Virkeligheden det samme Forhold som nu. Man har gerne villet begunstige den danske Borger, men forskellige Forhold, deriblandt for Resten ogsaa Forhold af international Natur, have gjort det meget vanskeligt at komme ind derpaa. Man har da søgt en anden Udvej, idet man har ment dog at kunne give den danske handelsrejsende nogen Støtte ved at lade ham tage et Adgangsbevis, der gælder et Aar, mod at betale 160 Kr. Man kan nemlig gaa ud fra, at medens den fremmede handelsrejsende kun opholder sig kort Tid i Landet og derfor godt kan være tjent med at give en Betaling af 100 Kr. pr. Maaned, vil en dansk handelsrejsendes Rejse som Regel være længere, og han vil utvivlsomt i Regelen rejse mere end en enkelt Gang. Som Følge deraf vil der dog gives ham en lille Fordel ved Bestemmelsen i § 6.

Saaledes er altsaa Forslaget vedtaget i det andet Ting, og jeg skal hermed paa det bedste anbefale det til dette Tings velvillige Behandling.

Birch: Som det vil være det høje Ting bekendt, leve vi i dette Forhold under Forordningen af 8. Juni 1839, der paa forskellige Maader er meget forældet og har givet Anledning til talrige Klager fra Udlandet. Det foreliggende Lovforslag er saa fyldigt belyst af den højtærede Minister, at jeg ikke skal komme nærmere ind paa dets Enkeltheder, men indskrænke mig til af Hensyn til de ærede Medlemmer, der ikke maatte have haft Lejlighed til at følge Forhandlingerne i det høje Landsting, ganske kort at paavise Forskellen mellem den nu anvendte Ordning og den, der vil indtræde, naar Lovforsla-

get vedtages. De Punkter, hvor der sker Ændringer, kunne deles i tre Grupper. For det første: Ændring i Afgiftens Størrelse, for det andet: Kontrollen med Afgiftens Erlæggelse og endelig den stedfindende Udvidelse af Besøgsretten.

Hvad angaar Afgiftens Størrelse, er Forholdet nu saaledes, at Repræsentanter for fremmede Huse betale 160 Kr. aarlig for Adgangen til saadan Handel, som her omhandles, og 80 Kr. ekstra for hvert Firma, de derudover repræsenterer. Dette Forhold ændres, og det ændres kun for saadanne Repræsentanter, som bo i Udlandet. Som af den højtærede Minister nævnt, bliver Forholdet uforandret for her i Landet boende Repræsentanter for udenrigske Forretninger, medens Forholdet for de førstnævnte altsaa bliver det, at de i Fremtiden, i Stedet for 160 Kr. aarlig for det første Firma og 80 Kr. for hvert følgende, komme til at betale 100 Kr. for det første Firma og 50 Kr. for hvert følgende, og at denne Betaling kun gælder for 30 Dage i Stedet for som hidtil et helt Aar. De ville have Adgang til at faa den købte Berettigelse forlænget med 15 Dage mod at betale en halv Gang Afgiftens Beløb.

Det næste Punkt er Kontrollen med Afgiftens Erlæggelse. Det er det Punkt, mod hvilket Udlandet navnlig har rettet sine Klager. Hidtil har det nemlig været forlangt, at Repræsentanter for udenrigske Forretninger paa hver Plads, de kom for at gøre Forretninger, skulde henvende sig til Politiet. Man har følt dette som en trykkende Tvang og indtrængende bedt om at komme bort fra det, og det foreliggende Lovforslag imødekommer dette Ønske. Man havde ønsket at imødekomme det i endnu videre Omfang, men der har i Landstinget været forskellige Betragtninger fremme, som gik ud paa, at Kontrollen vilde blive for ringe. Der har været Forslag fremme om, at i Stedet for, at den fremmede Repræsentant hidtil personlig har skullet henvende sig til Politiet paa hver Plads, han kom til, skulde han fremtidig ved Bud fremsætte sin Legitimation overfor Politiet. Landstinget har ikke fulgt denne Henstilling, men er gaaet en Mellemvej. Man bibeholder den paatænkte Kontrol ved Politiet, men der er den store Forskel, at i Stedet for, at Repræsentanten tidligere Gang efter Gang skulde henvende sig til Politiet, er det nu Politiet, der, hvis det selv finder for godt, skal kontrolere, om den paagældende Repræsentant har Adgangsbevis. Endvidere har man bestemt, at han skal erlægge et Depositum af 20